

lubentes concesserint magni nominis exteri: unde & mihi, ad hanc præstantissimæ linguæ celebritatem erecto, turpe præter cæteros videbatur nescire ultimam nobilis linguæ stirpem, natales, cunabula, quibúsq; processibus in excelsitatem aliis quoque gentibus agnitam evecta fuerit. Sed quorsum, quæso, experiatur quis, quod se assequi posse diffidat? ubi locorum quærat? quò inquisitionem suam primùm intendat omni Annalium memoriâ, quam replicet, destitutus? quomodo denique ex mediæ sæculi obscuritate atque ignorantia, post tot tantásq; pugnacissimarum gentium incursiones, excidia, transmigrations, eruere quis valeat quod non turbidæ nec ambiguae, sed puræ liquentiúsq; sit fidei? Ab hac itaque spe depulsus, omnem meam curam operámq; ad Theotisca atque Anglo-Saxonica monumenta contuli, rimaturus an aliquod in iis deprehenderem initium inveniendi quod quæ-

re-

rebam. Cæterum ut in Theotiscis frustra operam sumpturum præmonebant sequentia Otfridi verba, *Lingua hæc veluti agrestis habetur, dum à propriis nec scripturâ nec arte aliquâ ullis est temporibus expolita*: ita majorem spem videbantur ostendere monumenta Anglo-Saxonica, peculiaris magnæ Britanniaë thesaurus. Sed hîc quoque altum de linguarum Septentrionalium origine silentium, ut ut manifesta non vulgaris eloquentiæ vestigia passim eluceant in iis quæ Cædmon monachus; Warnfridus, Ælfricus, & Lupus episcopi, nec non inclytus Anglo-Saxonum rex Alvredus, aliq; plures posteris reliquerunt. Unicè interim delectatus cursu & sono rotundi volubilísq; sermonis, libuit porro experiri an pari sonoræ copiosæq; dictionis structurâ ferrentur illa veteris linguæ Gothicæ specimina quæ A° cIo Io xcvii. edidit Bon. Vulcanius; ac re totâ penitiùs penitatâ, statim sensi tantum interjectum videri